

ИНТЕРАКТИВНА НАСТАВА У НАШОЈ ШКОЛИ

Оно што видим - заборавим,
видим и чујем - разумијем,
оно што видим, чујем и дискутујем - памтим,
а оно што видим, чујем и направим - знам.

Интерактивно учење је метод учења у коме су сви учесници једнако важни. Процес учења се одвија уз помоћ наставника који помаже ученицима да сами изводе закључке кроз спонтану размјену мишљења, ставова и искустава. Ова метода обраде наставне јединице се заснива на потреби да се ученицима не излажу или објашњавају чињенице, проблеми, догађаји и не изводе закључци већ да наставник размјењује са ученицима информације те да заједнички дају приједлоге рјешења и закључака. Да би се ова метода примијенила у настави, веома је битна додатна обука и припрема наставника и ученика. Интерактивно учење омогућава да ученик буде субјекат наставног процеса, а не објекат. Кроз групне вјежбе ученици врше анализу одређених проблема и дају приједлоге својих рјешења. Након презентације рада по групама врши се селекција приједлога и ученици уз помоћ наставника изводе закључке.



Користећи методе *brainstorm* наставник успијева да у току цијелог часа одржава пажњу ученика. Ученици имају осјећај да им се ставови не намећу и нису пасивни посматрачи већ креатори наставног процеса. Резултат тога је да се код ученика развија способност критичког размишљања, одговорност и мотивација да заједно са наставником остваре циљеве заданог часа. У одређеним дијеловима свијета овај метод се увелико примјењује. О интересовању за тај начин рада нам указује чињеница да постоји преко два милиона web site – ова и то је већина о интерактивном, компјутерском учењу.

У нашој школи постоји велико интересовање за ове методе учења и морамо признати да професори, који су се одлучили за овакав вид рада, веома успјешно обрађују наставну јединицу. Тако се нпр. професорица географије Мрђен-Ђуђићева одлучила да је најбољи начин упознавања јапанских и кинеских обичаја управо

у интерактивном раду. Тако смо на један од часова донијели разне материјале и правили одређене симболе ових двију култура. Тај час је био веома занимљив, и што је најважније, веома поучан. Обрада наставне јединице је подразумијевала и писање хаику пјесмица. Овакав вид учења је проузроковао разне расправе и мишљења што је веома позитивно.

Увијек је важно имати супротстављена мишљења, јер се једино тако може постићи нешто квалитетно. На вама читаоцима је да одлучите да ли бисте више вољели да наставите школовање по садашњим методама или да се отиснете у нешто непознато. На крају, никада нећете знати какво је што и какве вам ствари доноси ако то не пробате, зар не?

Ирена Вујасин, Тилиа Богдан II4

GIMNAZIJA NEKADA

У то вријеме Гимназија је била елитна школа. Припремала је не људе за производњу, већ будућу интелекцију. У том смислу је подешен и начин школовања, дисциплина, односи!

Да би неко био прави интелектуалац, он мора да ради. Лијењ и онај ко није интелектуално радознао – нема ту шта да тражи. Закон о средњим школама донесен 31. VIII 1929. у свом члану 54 предвиђа: Искључење из школе због слабог успјеха. То значи да на полугодишту ђак може да има највише **четири** слабе оцјене! Ако има пет и више слабих оцјена, искључује се због слабог успјеха! Законодавац је полазио од тога да такви или **неће** или **не могу** да уче. Ако неће, нека иду напоље и не сметају другима, а ако не могу, нека не губе вријеме у илузијама да ће бити оно што објективно не могу, већ да иду за времена на занат или њиховим могућностима прикладну школу...

За вријеме Аустро-Угарске оцјене за учење су биле: одличан(5), врло добар(4), добар(3), довољан(2) и недовољан(1). То је било тако и првих година нове државе. Али, Закон о средњим школама од 31. VIII 1929. то поштрава овако: одличан(5), врло добар(4), добар(3), **слаб**(2), **рђав**(1). Дакле, двојка је као и јединица непролазна оцјена. Уз то иде упутство професорима како да оцјењују. Да видимо: „Оцјену *пет* дати оном ко одлично позна градиво, а тако се и изражава. За не баш изврсно знање и изражавање дати оцјену *четири*. Ко *осредње* позна градиво, а тако се и изражава, треба да добије оцјену *три*. Ко врло мало зна добиће *два*, а ако нема појма – *један*.” Видимо да се полагала пажња култури говора и добром изражавању.

Милутин Вујић, Никола Зельковић: „Сто година бањалучке Гимназије“ (Бањалучка Гимназија од 1918. до 1941. године“)